

Hoofdstuk 2: Happy Birthday

It's Not Unusual van Tom Jones tot aan My Girl van The Temptations. Van Wij zijn twee vrienden – inclusief, hoeba hoeba hoeba hop hop hop – tot aan Engelbert Humperdinck met Please release me. Waar de ene bewoner mijn hand vastpakt en wil dansen, staat de andere luidkeels in m'n oor mee te zingen. Overigens niet geheel toonvast, maar dat terzijde.

Nadat we onze zangkunsten hebben vertoond, ga ik op zoek naar een bewoner die zijn taak om de tafel te dekken vakkundig weet te omzeilen. Ik tref hem beneden aan en geef aan dat er op hem wordt gewacht. Hij loopt met mij mee en zegt dan uit het niets: 'Er is nog niemand geweest die mij heeft gefeliciteerd met mijn verjaardag.' Het komt er echt verontwaardigd uit en ik voel mijn wangen rood kleuren. Hoe dom! Het cadeautje stond al klaar, maar het is simpelweg vergeten. Vergeten om te versieren, vergeten om te zingen en vergeten dat hij jarig is.

Ik kijk hem schuldbewust aan en hij zegt geruststellend: 'Het geeft niet hoor, je kunt het goedmaken door de tafel te dekken.' Ik schiet in de lach, maar ondertussen sein ik mijn collega's in. Er worden snel her en der wat ballonnen opgeblazen en zodra iedereen aan de lunch zit, zingen wij oorverdovend hard Happy Birthday. Zijn cadeautje wordt gegeven en als hij vraagt wat er in die flessen zit en ik zeg dat het douchegel is, schiet een medebewoner in de lach en proest zijn koffie over tafel.

Het is algemeen bekend dat douchen niet zijn hobby is. Hij kijkt wat vertwijfeld naar zijn cadeau, begint te lachen en daarna als

vanouds te mopperen als ik hem zeg schone kleding aan te doen voor als zijn verjaardagsvisite straks komt. Zijn reactie? ‘Had ik nu maar niets gezegd!’